

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De duodecim quæ præparant hominem ad diuinorum contemplationem:
de octo gradibus secundum Ber. quibus viri contemplatiui ascendunt. Item
de septem gradibus secundum Augu. & de diuersis speciebus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46132)

duci, quo presente atque psallente statim spiritum propheticum hausit, & in verba prophetiae relaxauit. 4. Reg. 3. Quid est autem psalter adducere, nisi prouida meditatione exultationem cordis reparare, & ex diuinorum beneficiorum vel promissorum recordatione cordis deuotionem excitare? Tunc psalter psallere facimus, quando ex magno cordis tripudio in diuina praeconia iubilamus, & in gratiarum actione assurgentes, ex intimis visceribus in diuinas laudes cum magno cordis clamore roboramus. Haec itaque agentes, quod aliud quam viam sternimus per quam venientem visitantemque nos dominum excipiamus? Sacrificium, inquit, laudis honorabit me, & illi iter quo ostendam illi salutare Dei. Ad eiusmodi psalteris vocem spiritualis animus medullitus tangitur, & irruente in eo spiritu spiritualiter afficitur. Et dum ad diuinam inspirationem intellectualis sensus aperitur, quodammodo in eo gratia reparatur. Solet dulcis harmonia cor exhilarare, & ei gaudia sua ad memoriam reuocare, & quo amor vehementius animum afficit, eo profundius audita harmonia affectum tangit: & quo profundius per affectionem tangitur, tanto efficacius ad sua desideria renouatur. Quid igitur aliud de prophetico viro sentire oportet, nisi quod exterior harmonia spiritualis harmoniam ei ad memoriam reduxit, & audita melodia audientis animum ad assueta gaudia reuocauit atque leuauit? Dicitur est, quibus de causis mentis alienatio accidere solet: nunc illud adiciendum videtur, quibus gradibus ascendat. Ascendit autem aliquando supra sensum corporalem: aliquando etiam supra imaginationem, aliquando verò supra rationem. Quis duos primos ascensus negare audeat, cum illum qui supra rationem est, Apostolica autoritas conuincat? Scio, inquit, hominem siue in corpore, siue extra corpus: in scio, Deus scit, rapsum usque ad tertium caelum. 2. ad Cor. 12. Ecce quia humanam rationem mentis alienatione transierat, quid circa se ageretur discernere nequibat. Ista quae praecedunt, extracta sunt ex libro Richardi de contemplatione. Tres discipuli in Christi transfiguratione ceciderunt in facie sua. Mat. 17. quia sensus imaginatio & ratio in Dei contemplatione deficiunt. Pau. etiam lucis circumfulgentia excecatur. Act. 9. Corpus etiam debilitatur. Ezech. 2. Vidi, & cecidi in facie mea. Greg. in quam miseriam cecidimus, qui ipsum bonum ferre non possumus, ad quod creati sumus. Dan. 10. Vidi diuisionem hanc grandem, & non remansit in me fortitudo.

De duodecim quae preparant hominem ad diuinorum contemplationem: de octo gradibus secundum Ber. quibus viri contemplatiui ascendunt Item de septem gradibus secundum Augu. & de diuersis speciebus visionum.

PARS X.

In

IN summa notandū est, quōd xii. videntur esse quæ hominē
 preparant ad diuinorum contemplationem. ¶ Primum est,
 exercitatio in operibus Actiuæ. Nō quā citō peccator Deo re-
 conciliatur, dignus est videre eius faciem. Absalon mansit duo-
 bus anni in Ierusalē, & faciem regis non vidit. 2. Reg. 14. ¶ Se-
 cundum est puritas. Aaron non intrabat in sancta sanctorū, nisi
 prius lotus. Leuit. 16. Matth. 5. Beati mundo corde, quoniam ipsi
 Deum videbunt. Bern. ad fratres de Monte Dei: Hoc ineffabile,
 quum nō nisi ineffabiliter videatur, qui vult videre, cor mūder:
 quia nulla similitudine corporis dormiēti, nulla corporea specie
 viglanti, nulla indagine rationis, nisi mundo corde humiliter
 amantis videri potest vel apprehendi. ¶ Tertium est, solitudo.
 Osee 2. Adducam eam in solitudinem, & loquar ad cor eius.
 & Gen. 32. Legitur de Iacob, quōd remansit solus: Et ecce vir lu-
 ctabatur cum eo vsque mane. Apparuit dominus Moy si in inte-
 rioribus deserti, Exod. 3. Bern. O anima, sola esto, vt illi te so-
 lam serues quem ex omnibus elegisti. Item Ber. Dei filius vere-
 cundus amator est, & non vult sponsæ suæ secreta reuelare in
 publico. Quæ anima sit sponsa Christi, ostendit Ber. super Can-
 nis verbis: Animam quam videris relictis omnibus, verbo votis
 omnibus adhærere, verbo viuere, verbo se regere, de verbo con-
 cipere, puta coniugem. Attende in spiritali matrimonio duo
 esse genera pariēdi, & ex hoc etiam diuersas soboles, sed etiam
 non aduersas, quum sanctæ matres aut prædicando animas, aut
 meditando intelligentias pariunt spirituales. In hoc vltimo ge-
 nere exceditur, & seceditur etiam à corporalibus sensibus, vt
 sese non sentiat quæ verbum sentit. Hoc sic cū mens ineffabili
 verbi illecta dulcedine quodammodo se sibi furatur, imō rapi-
 tur atq; illabitur à seipsa, vt verbo fruatur: aliter sanè afficitur
 mē fructificans verbo, & fruens verbo. Illic sollicitat necessitas
 proximi, hic immutat suauitas verbi. Et quidem læta in prole
 mater, sed amplexibus sponsa lætior. Chara pignora filiorum,
 sed oscula plus delectant. Pergat quis forsità querere à me ver-
 bo frui quid sit. Respondeo, Quærat potius expertum à quo id
 querat: aut si & mihi dateretur experiri, putas me posse eloqui
 quod ineffabile est? Audi expertum: Siue, inquit, excedimus mē-
 te Deo, siue sobrij sumus vobis, hoc est, aliud mihi credo, solo
 arbitro Deo, aliud vobis committo. Bonum est saluare multos:
 excedere autem & in verbo esse multo iucūdius, aut quādo hoc
 aut quādiu hoc dulce commercium, sed breue momentum &
 experimentum rarum. ¶ Quartum est, desolatio. Deuteron. 8.

Affixit te penuria, & dedit tibi cibum manna. Iacob timebat multum Esau, quando vidit visionem illam, pro qua dixit. Vidi Dominum facie ad faciem. Genes. 32. Et Stephanus in tribulatione positus vidit gloriam Dei. Act. 7. Et Ioannes in exilium relegatus à Domitiano, vidit visiones quæ in Apo. scriptæ sunt. Greg. super illud Gen. 32. Vidi Dominum facie ad faciem. Prius exurente tristitia caligo detergitur, & sic resplendente rapta in circumscripto lumine mēs illustratur, quo in gaudio cuiusdam securitatis absorbetur, & quasi post defectum præsentis vitæ ultra se rapta in quadam nouitate recreatur. Ibi mens ex immenso fonte visionis superno rore aspergitur: ibi non se sufficere ad illud quod rapta est contemplatur, & veritatem sentiēdo videt: quia quanta est ipsa veritas nō videt, cui tanto se longe esse estimat, quāto appropinquat: quia nisi illam vtrunque conspiceret, non eam conspiceret se non posse sentire. ¶ Quintum est, silentium. Maria tacet Luc. 7. Phariseo eam cōtemnente. Item eiusd. 10. Martha petente eam sibi dari. Et Matt. 26. quum discipuli essent ei molesti pro effusione vnguenti. Ad contemplatiuam pertinet audire verbum internum, quod in taciturnitate magna vult audiri. Dauid: Audiā quid in me loquatur Dominus Deus. Eccl. 22. Audi tacens. In eodem: Vbi non est auditus, non effundas sermonem. Thren. 3. dicitur de taciturnitate & solitudine. Sedebit solitarius: & tacebit. Ibidem: Bonum est præstolari cum silentio salutare Dei. Etiam si quis Mariā alloquitur, silenter debet loqui. Ioan. 11. Martha vocauit Mariam silentio, Magister adest &c. ¶ Sextum est, gratiarum actio & vox laudis. In Pla. Sacrificium laudis honorificabit me, & illic iter quo ostendam illi salutare Dei. ¶ Sex alia tanguntur Genes. 8. quorum primum est humilitas, que tangitur in hoc, quod dominus dicitur apparuisse Abrabæ in conualle Mambre. Interl. Apparet Deus humilibus. Mambre interpretatur, claritudo, vel perspicuitas. ¶ Conuallis Mambre est duplex humilitas: cordis scilicet, & corporis, in qua clarius Deus videtur. Bernard. Superbo oculo Deus nō videtur, sincero patet. Idem: Quisquis curiosus est scire quid sit hoc verbo frui: para illi non aurem, sed mentem: non docet hoc lingua, docet gratia: absconditur hoc à sapientibus & prudentibus, & reuelatur paruulis. Magna, fratres, magna & sublimis virtus humilitas quæ promeretur quod non docetur, & digna adipsi quod non valet addisci: digna à verbo & de verbo concipere, quod suis ipsa verbis explicare non potest. Locus Mariæ erat ad pedes Christi. Lucæ 7. Stans retro secus pedes &c. Eiusdem 10.

Quæ se
eius. Ei
des eius
innuitur
de ipsa
cundum
bit solit
Vidit ta
miens in
seculi a
somo in
Sapienti
¶ Terriu
tabernac
qui mori
tante eu
sentis se
qui cum
mit, quæ
do quasi
lamine s
iterum d
intimo a
nerium
claudica
stum cor
duobus
lum tene
sarius re
lus amor
tangitur
intra in
quorum
lo interp
ras, qual
An verò
non dare
Sapienti
mōstrab
de super
stus, in

Quæ

Quæ sedens secus pedes &c. Io. 11. Videns eum, cecidit ad pedes eius. Eiusdem 12. Vixit pedes Iesu. Et Io. 20. Voluit tangere pedes eius, sed non est permessa. Noli, inquit, me tangere. gloss. Hic inuicitur quod pedes eius amplecti voluit. Item Mat. vlt. dicitur, de ipsa & socia eius. Accesserunt & tenuerunt pedes eius. ¶ Secundum est quies, quod tangitur ibi, Sedenti &c. Thren. 3. Sedebit solitarius &c. Ioan. 11. Maria autem domi sedebat. Genes. 28. Vidit Iacob in somnis scalam. Hanc visionem videt Iacob dormiens in itinere. Augustinus: In itinere dormire, est in via huius seculi ab impedimento secularium actionum quiescere. De somno isto legitur Cantic. 5. Ego dormio, & cor meum vigilat. Sapientia 8. Intrans in domum meam conquiescam cum illa. ¶ Tertium tangitur eum dicitur, In ostio tabernaculi. ¶ Ostium tabernaculi, est exitus de corpore isto. In ostio tabernaculi sedent qui mortem habent in desiderio & vitam in patientia. Iacob luctante cum angelo neruus emarcuit. Genes. 32. Amor enim presentis seculi deficere debet in viris contemplatiuis. Greg. Iacob qui cum angelo contendit, contemplatiui viri animam exprimit, quæ cum Deum contemplari nititur, velut in cerramine modo quasi superat: quia intelligendo & sentiendo de incircumscriptoramine aliquid gustat, modo vero succumbit; quia degustando iterum deficit. Quasi ergo vincitur Angelus, quando intellectu intimo apprehenditur Deus. Sed notandum quod idem victus neruum tetigit, & marefcere fecit, & extunc Iacob vno pede claudicauit: quia omnipotens Deus, cum per desiderium & intellectum cognoscitur, voluptatem carnis arefacit: & qui prius quasi duobus pedibus nitentes & Deum videbamur quærere, & seculam tenere, post agnitionem suauitatis Dei, vnus in nobis pes sanus remanet, alter claudicat: quia debilitato amore seculi, solus amor Dei conualefcit. ¶ Quartum est, seruo charitatis quod tangitur ibi: In seruo diei, Aaron cum igne & thymiamate intrat in sancta sanctorum. Leuitic. 16. August. in libro Soliloquiorum: Sapientiam castissimo conspectu atque complexu nullo interposito velamento, quasi nudam videre ac tenere desideras, qualem se illa non sinit, nisi paucis & electis amatoribus suis. An vero si alicuius pulchre femine amore flagrares, iure se tibi non daret, si aliud a te quisquam præter se amari comperisset? Sapientia castissima pulchritudo, se tibi, si in solam arseris, demonstrabit. ¶ Quintum est, cordis eleuatio, quæ est meditando de supernis, quod tangitur ibi, Cumque eleuasset oculos Christus, in monte transfiguratur. Matthæi 17. & Marc. & Lucæ 6.

Num

Numer. 13. Cū veneritis ad montes, considerate terram qualis sit. Eiusdem 27. Ascende in montem istum Abarim, & contemplant terram quam daturus sum filiis Israel. Deuterono. 3. Ascende cacumen Phasge &c. In Psal. Memor fui Dei, & delectatus sum. Sapien. 6. Cogitare de illa sensus est consummatus. Loquitur de sapientia increata. ¶ Sextum est, oratio, quod tangitur ibi, Ne transeas seruum tuum. Iesu orante, apertum est cælum. Luc. 3. Item: Eodem orante, facies eius facta est altera. Luc. 9. Oratione dilectus est aduocandus, tenendus & reuocandus. Ber. super Cant. Dicamus verbum Dei Deum sponsum animæ, & venire ad animam, & iterum dimittere eam tantum vt sensu animæ non verbi motu ista fieri sentiamus. Verbi gratia: Cū sentit gratiam, agnoscit præsentiam: cum non absentiam quærit, & rursus præsentiam quærit. Verbo abeunte, vna interiori & continua animæ vox, continuum desiderium eius. Ideo subtrahit se vt auidius reuocaretur, teneretur fortius. Præteritis teneri vult, abiens reuocari. O modicum, non modicum, o modicum longum. Pie Domine, modicum dicis, quod nō videmus te. Saluum sit verbum Domini mei, longum est multum valde nimis. Veruntamen vtrūque verum & modicum meritis, & non modicum votis. Quomodo non tardabit, si moram fecerit, nisi quo ad meritum? Plusquam satis est, non est tamen satis ad desiderium. Prodat sanè vt profum: & si profeceritis, vos, meā insipientiā consolabor. Fateor & mihi aduentasse verbū in insipientiā: dico pluries, & interdū potui sentire. Introitum ego sentire nunquā, sed ne exitū quidē. An fortè nec introiit, nec de foris venit, porro nec de intra me venit, quoniā bonū est, & scio quia non est in me bonū: ad Rom. 7. Si aspexi foras, exterius competi illud esse. Si intus, etiā ipsum interius erat. Et cognoui verū esse quod legerā: quia in ipso viuimus, mouemur, & sumus. Act. 17. Taneū ex motu cordis intellexi præsentiam eius. Cæpit enim enelere & destruere, ædificare, & plātare, rigare arida, tenebrosā illuminare, clausa reserare, frigida inflāmāre, & hoc mihi signum ascensionis eius. Tristis necesse sit anima mea, donec iterū reuertatur, & recalescat cor meū. Diuina bonitas lumē suū secundum beneplacitū suū vitis contemplatiuis ostēdit. Iob 36. In manibus abscondit lucem, & præcepit ei vt rursus adueniat. Annūtiat de eā amico suo quod possessio eius sit, & ad eā possit ascendere. Ascensus contemplatiuum Dei virtute fit. Eius. 39. Nūquid ad præceptū tuū eleuabitur aquila: gl. Hoc locō nomine aquila: subtilis sanctorum intelligētia, & subtilis eorum contēplatio figuratur

ratur. Aquila enim acutè videt, & altè volat. In Ps. Super excel-
sa statuit me. Esa. 58. Sustollam te super altitudinem nubium, &
cibabo te hereditate Iacob patris tui. Deus dux & doctor est
contemplantium. Prou. 30. Tria sunt mihi difficilia, & quartum
penitus ignoro. Viã aquilæ in celo. Quæ dicta sunt preparatiua
ad diuinorum contemplationem, tangit Bernar. his verbis: Quæ
oculos mèris emūdant, vt ad lumen verū subleuari possint, hæc
sunt: secularis curæ abscissio, carnis afflictio, cordis cōtritio, fre-
quēs & pura delicti cōfessio, & lauacrū fletus. Et cum foris missa
fuerit omnis immunditia, sursum eos atollunt meditatio ad-
mirabilis essentia Dei, & casta veritatis inspectio, oratio munda
& valida, iubilus laudis & desiderium ardens in Deum.

¶ De octo gradibus secundum Bernardum, quibus viri
contemplatiui ascendunt.

Item Bernar. distinguit vii. gradus, quibus viri cōtempla-
tiui ascendunt, loquens fratribus de monte Dei. ¶ Primus est,
perfecta obedientia. ¶ Secundus est, corpus suum in seruitutem
redigere. ¶ Tertius est, vsu boni consuetudinem vertisse in di-
lectionem. ¶ Quartus est, intelligere quæ in doctrina fidei appo-
nuntur ei. ¶ Quintus est, talia præparare, qualia apponuntur.
¶ Sextus est, cum in affectum mentis transit iudicium rationis.
¶ Septimus est, reuelata facie speculari gloriã Dei. ¶ Octauus
est transformari à claritate in claritatem, quasi à Domini spiritu.

¶ De septem gradibus secundum August.

Augustinus verò vii. gradus tangit in li. de Quatitate ani-
mæ, in quorum ultimo ponit contemplationem. ¶ Ad primum
gradū pertinent operationes homini cum arbutis cōmunes, vt
quod anima præsentia sua corpus viuificat, colligit in vnū, & in
vno tenet, defluere & contabescere non sinit, alimēta per mem-
bra distribuit cōgruentiam corporis & modū seruat, & nō tan-
tum in pulchritudine, sed etiam in crescendo & gignēdo. ¶ Ad se-
cundum gradū pertinent operationes cōmunes homini & bru-
tis, vt sentire & moueri. ¶ Ad tertium gradū pertinet operationes
proprie hominis, cōmunes tamē bonis & malis, vt agros colere,
urbes construere, & loqui futura ex præsentibus conuicere. ¶ In
quarto gradu omnis bonitas incipit, & omnis vera laudatio, ad
hunc gradū pertinent opera virtutū. In hoc gradu anima se non
solū suo corpori, sed etiã vniuerso corpori audet præponere, &
bona eius sua non putare, atque potentia pulchritudiniq̃ sue
comparata cōtemnere, & à sordidis se abstrahit, totamq̃ ema-
nulat, & hæc pertinere videntur ad virtutem temperantia. Item
robo

roborat se aduersus omnia quæ à proposito & sententiâ mouere molitur: hoc ad fortitudinē. Item societate humanam magnipedit: nihil vult alteri quod sibi nolit accidere, hoc est ad iustitiam. Sequitur auctoritate & præcepta sapientium, & per hoc sibi loqui Deum credit, hoc ad prudentiam. In hoc præclaro actu animæ inest adhuc labor, & contra huius mundi molestias atque blanditias magnus conflictus. ¶ Ad quintum gradum pertinet ut anima ab omni labe libera maculisque tota in hoc statu se teneat. Aliud enim est efficere, aliud tenere puritatem, ut ait Aug. alia proflus actio que se inquinata reintegrat, & alia quæ non patitur rursus inquinari. Tunc ingenti quadam & incredibili fiducia pergit in Deum, id est in ipsam contemplationem veritatis, & illud propter quod tantum laboratum est altissimum & secretissimum præmiū. ¶ Sextus ergo erit iste actionis gradus. Aliud enim est mundari ipsum oculum animæ, ne frustra & temere aspiciat, aliud ipsum custodire & firmare sanitate, aliud iam serenū atque rectū aspectū in illud quod est videndum dirigere. Quod qui prius volunt facere, quam mundari & sanari fuerint luce reuerberatur veritas. ¶ Septimus & vltimus animæ gradus, est visio & contemplatio veritatis: neque est iam gradus, sed quedam mansio. Primus actus dicatur animatio. Secundus, sensus. Tertius, ars. Quartus, virtus. Quintus tranquillitas. Sextus, ingressio. Septimus, cōtemplatio. ¶ Et notandum quod ad Dei contemplationem non admittitur homo nisi innovatus, unde de ascensu cōtemplationis verum est illud Ioan. 3. Nemo ascendit in cælum nisi qui de cælo descendit. Unde tunc locutus est Apost. 2. Cor. 12. Scio, inquit, hominem in Christo &c. raptum huiusmodi usque ad tertium cælum. Non raptus fuisset, nisi in Christo, id est, in Christi conformitate fuisset.

De triplici specie visionis.

Et distinguuntur ibi in quatuor species visionis, scilicet corporalis, imaginaria, & intellectualis. Corporalis est, cum quedam corporaliter videntur Dei munere, quæ alij videre nequeunt, ut Balthasar vidit manū scribentē in pariete. Dan. 5. Imaginaria est, quando aliquis in extasi vel in somno videt non corpora, sed imagines rerū Dei reuelatione, ut Petrus vidit discipulū. Act. 10. Visus intellectualis est, quando nec corpora, nec imagines eorum videntur, sed in corporeis substantiis intuitus mentis mira Dei potentia figurantur. Talis fuit visio Pauli. Et videtur secundum Aug. quod ipse viderit Deū facie ad faciem. Aug. Cur non credamus quod tanto Apostolo doctore gentium raptus usque ad excellentissimam visionem, voluit Deus demonstrare vitam in qua post hanc videndus est in æternum: Et

secund

secundum hoc illud Exo. 33. Nō videbit me homo, & viuet: expo-
 nendum erit de homine humano modo viuente, secundū illud
 Aug. in lib. de Trinit. Videri, inquit, diuinitas humano visu nullo
 modo potest, sed eo visu videtur quō iam qui vident, nō homi-
 nes, sed vltra homines sunt. Et super Exo. 33. dicit gl. Gre. in hac
 carne viuentibus inestimabili virtute crescentibus contem-
 plationis acumine, potest aeterna Dei claritas videri: nō tamē vide-
 bit homo, & viuet: quia qui sapiētiam quę Deus est, videt, huic vi-
 tæ funditus moritur, vt Dei amore teneatur: qui raptus est, sen-
 su non vitur. Vnde narrat Aug. de quodā sacerdote, qui quando
 audiebat aliquod delectabile, præ gaudio statim quasi mortuus
 erat, & appositū ignē corpori nō sentiebat. Itē Ber. ad fratres de
 Monte Dei, loquens de verbo illo Iob 36. Abscōdi lucē in mani-
 bus, videtur dicere q̄ Deus in contēplatione videatur sicut ipse
 est. Electo, inquit, & dilecto Dei vicissim lumē vultus Dei osten-
 ditur, sicut lumen clausum in manibus, patet & latet ad arbitriū
 tenētis, vt per hoc q̄ quasi in trāscurfu, vel in pūcto videre per-
 mittitur, inardescat animus ad plenā possessionē luminis aeterni,
 & hereditatem plenæ visionis Dei. Cui vt innotescat aliquate-
 nus id quod ei deest, nōnunquam quasi pertransiens gratia per-
 stringit sensum amāris, & eripit eū sibi, & rapit in diem qui est
 a multitudine rerū ad gaudia caelestia, & pro modulo suo ad mo-
 mentū & punctū id ipsum ostendēs ei videndū sicuti illud est. Interim
 etiā ipsum efficit in id ipsum, vt sit suo modo sicuti illud est: vbi
 cum didicerit quid sit inter mundū & immūdum, redditur sibi,
 & remittitur ad mundandū cor ad visionem, ad aptandū animā
 ad similitudinē, vt si aliquādo rursus admittatur, sit purior ad
 videndū, & stabilior ad fruendum. Nunquam enim melius de-
 prehendit modus humana imperfectionis, quā in lumine vul-
 tus Dei, in speculo diuine visionis. Idem in eadem epistola: Deus
 semper queritur, vt dulcius inueniatur: dulcissimē inuenitur, vt
 diligentius queratur. Hoc ergo ineffabile cum non nisi ineffabi-
 liter videatur, qui vult videre, cor mundet, & subditur: Hæc est
 facies Dei quam nemo potest videre, & viuere mundo. Item
 August. in lib. Soliloquior. Quando fueris talis, vt nihil prorsus
 terrenorum te delectet, mihi crede, eodem momento, eodem
 puncto temporis videbis quod cupis. Quadam ad contempla-
 tionem vtilia, require in tractatu Spei. cap. de rebus sperandis.

De dono intellectus.

PARS XI.

Notandum quōd donū intellectus secundum quosdam, dici-
 tur gratia intelligēdi salubres significationes signorū na-
 S